

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13342

DI MAYSE FUN PURIM

B. Fenster

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

10265

אויסגעגעבן פון די

קינדער-שווין פון יידישן פראטעסטאנטן פאלקס-ארדן

עווען אין די מעג ווען עס האט אַחשוּרוש גע-
 קינגט פון הודו ביו כוש, און אין הונדערט און זיבן און
 צוואַנציק מדינות. די הויפט-שטאָט געהייסן האט שושן.
 האט איינמאל דער קעניג געפראַוועט אַ סעודה
 פאר האַרן און זיינע באַדינער, און צווישן די געסט אויך
 פאַרבטען די פאַלקס-לויט, די קליינע פאַרדינער.

אַ פּרעכטיקע סעודה, מיט שפּיין די בעסטע, מיט
 ווייניג און פלאַדן, פאַרשטייט זיך. דאָס פאַלק האט
 געגעסן, געטרונקען „להיים“, אין הויף פון דעם קעניג
 געפרייט זיך.

נאָר איינע האט דאַרטן געפּעלט אויף דער שמחה
 — די קעניגין וואַשטי, די פיינע; עס האט איר פאַר-
 דאַסן, פאַרוואָס אויף דער סעודה איז אויך דאָ דאָס
 פאַלק, דאָס געמיינע...

און וויפיל דער קעניג האט זי ניט גערופן, געשיקט
 איר די העכסטע שטאַפּעטן — זי איז ניט געקומען. עס
 האט ניט געהאַלפן קיין שטראַף-רייד, קיין סטראַשען,
 קיין בעטן.

די הוצפת, די שאַנד האט נאַמידלעך דעם קעניג
 דערצאַרנט מיט העלוישן צאַרן און ער האט די קעניגין
 וואַשטי פאַרטריבן — ווער ווייס וואָס פון איר איז
 געוואָרן...

וון נאך דער געשיכטע האט פלוצים דער קעניג
דערפילט זיך אי עלנט, אי איינזאם, פון זיצן אליין
אויפן טראן, וואו ס'דארף זיצן דער מלך און מלכה
געמיינזאם.

און ס'האבן די דינער פון קעניג פארשטאנען
אפנים, וואס ער האט אינוינעם און האבן באשלאסן:
ס'דארף פאר דעם מלך א מלכה א נייע געפינען.

אזוי איז געווען. מען האט פון די טעכטער די
שענסטע פון אלע מדינות געבראכט פארן מלך, אז ער
זאל די מלכה באשטימען לויט זיינע מבינות.

און צווישן די שענסטע געווען איז אן אסתר (דער-
וויסן מען וועט זיך ערשט שפעטער, אז זי איז א יידישע
גאר, א יתומה, און מרדכי דער צדיק איר פעטער).

א פשוטע מיידל, זי טוט זיך ניט פירן, זי וויל ניט
קיין זאלבן, פארפומען, נאר ווען אהשורוש דערוען האט
די אסתר, האט ער זי צום ליבסטן באקומען.

דאס פאלק איז צופרידן געווען מיט דער מלכה —
זי קומט פון די ארעמסטע טעכטער! — נאך צווישן די
וואשטי-לייט האט מען געהוקט, געשטיקט זיך פון
שפאט און געלעכטער.

„א שאנד פארן טראן!“ — האבן הויפלויט גער-
שרינגן, געהעצט האבן הארן און לארדן. זיי האבן אפילו
צוויי דינער געדונגען, דעם קעניג אליין צו דערמארדן...

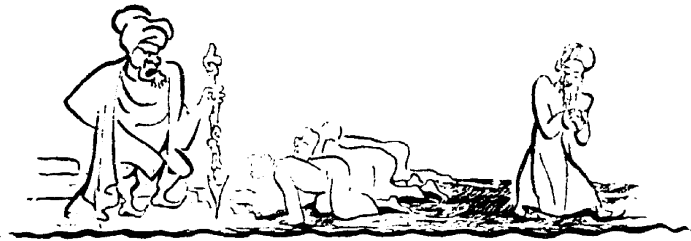
און מרדכי, דער פעטער דער גוטער, פלעגט זיצן
ביים שוועל פונעם קעניג אין טויער, און ער האָט די
מעשה געהערט און פארטרויט זי צו אמתרן שטיל אויפן
אויער.

אזוי האָט געפלאצט די פארשווערונג באַצוימנס;
דער קעניג איז לעבן געבליבן — באַשטרעפט די פאר-
שווערער, און וואָס איז פארלאָפן אין בוך פון דעם מלך
פארשריבן. —

ג.

וון נאָך דער געשיכטע האָט דאָן אַהטורוש
דערהויבן אַ האַר איבער האַרן, און ער זאָל דעם טראַן
און די גאַנצע מלוכה פאַרהיטן פון אַלע געפאַרן.
דער האַר איז געווען אַ שונא ישראָל, דער רשע
געחייסן האָט חמון. דאָס פאַלק האָט געציטערט פאַר
אים ווי פאַר פייער, געשראַקן זיך בלויז פאַר זיין נאַמען.
געדאַרפט האָבן אַלע פאַר חמון קניען, אי האַרן,
אי דינער זיך בוקן. נאָר מרדכי, ער פלעגט זיך ניט
בוקן, ניט קניען — אַ שטאַלצער אין פנים אים בוקן.
אזוי ווי דער האָט צום פאַלק ישראָל פלעגט תמיד
אין חמון זידן, האָט ער זיך געטרעכט: נון געקומען
די צייט איצט צו מאַכן אַ סוף פון די יידן...
איז חמון אוועק און גערעדט מיטן קעניג, פאַרטרויט

מיט אן ערנסטן פנים: „כ'האב ענדלעך, מיין קעניג, אנטדעקט ווער עס זיינען די ערגסטע פאררעטער און שינאים:

„א פאלק האט צעשפרייט זיך אין אלע מדינות און האלט אין איין בונטעוועק, העצן; א פאלק, וואס האט אייגענע זימן, געבאטן, און היט ניט דעם קעניגס געזעצן.

„דעריבער, מיין קעניג, אויב דיר איז געפעלן, דו דארפסט א באפעל מיר נאר געבן, און איך וועל שוין זעהן אז פון זיי זאל ניט בלייבן קיין סימן, קיין זכר פון לעבן...“

האט דעמאלט דער קעניג געזאגט צו דעם חסן: „דו ביסט דאך מיין האר איבער הארן — מו אלץ, וואס מען דארף נאר און זאל די מלוכה באהיט זיין פון אלע געפארן...“

און באלד איז געקומען די גזירה אויף יידן — צו מויסן זיי אלע אינאיינעם, די מענער און פרויען, די זקנים און קינדער, ניט שיינען, ניט אויסלאזן קיינעם.

און זייער פארמעגן צערוויכט זאל אויך ווערן, נאכ-
דעם ווי זיי ווערן געטוישט; דעם דרויצנטן אדר גע-
שען זאל די שחיטה, אזוי האט די גזירה געלוישט.

ד.

וון יידן דעהערן די פינצטערע בשורה און
קלאגן און פאסטן תעניתים, און זעק אויף די לייבער
מיט אש זיי באשיטן און זענן שוין אויס ווי די מתים.
נאר מרדכי פארלירט ניט זיין מוט און זיין גלויבן:
דאס יידישע פאלק וועט ניט שטארבן! זיין הארץ איז
פארצוטרעטן, נאר קלאר איז זיין מוח, זיין שמערן נאר
קנייטשט זיך אין קארבן.

ער גייט אין די גאסן און רעדט צו די מענטשן, ער
וועקט זייער מענטשלעך געוויסן, ער שרייבט אויפן קוץ
בזו צום טויער פון קעניג - זאל אסתר פון דעם זך
דערוויסן!

„עס רופט דוך דוין פעטער, האט מרדכי באפוילן,
„זיי וויסן מיין לייבלעכע אסתר: באשערט דיר נאך
העכער צו זיין פון א מלכה - וועסט העלפן דוין פאלק
ווי א שוועסטער...“

„נאר אויב דו וועסט איצטער דעם העכסטן גע-
יאמער פון ברידער און שוועסטער ניט הערן - די
רעמונג פאר יידן וועט סיגווייסן קומען, נאר דו בלייב
פארשאלטן וועסט ווערן...“

האט אסתר איד לעבן געשטעלט אין סבנה און
איז צו דעם קעניג געלאפן — און ווער ס'איז צום
קעניג ארוין אומגעקעמט, ער פלעגט מיטן טויט אים
באשטרעפן.

נאר אסתר, ווען זי איז געקומען צום קעניג, איז
ער איד אנטקעגן געגאנגען. „א, אסתר, מיין מלכה!“
— האט ער אויסגערופן. — „וואס זיינען איצט זיינע
פארשאנגען?“

האט אסתר געענטפערט מיט טרויער און טרערן:
„דו האסט מיך פארמאכט, מיין מלך, צום טויט און
דיך ארט נישט; מיין פאלק אויך פאראורטיילט און דו
זעסט אים מונטער און פריילעך.“

און ווען אהשוורוש האט אלעס דעוואוסט זיך, און
ווער ס'איז זיין קעניגין אסתר, האט ער שוין דערזען,
אז פון אלע פארשווערער איז המן דער ערגסטער, דער
טרעסטער.

און ער האט געעפנט זיין בוך פון זכרונות און
דארטן געלויבעט אין די בלעטער, ווי מרדכי האט אים
נאך גערעכטעניגט פרויער — און מרדכי איז אסתר'ס
פאטער...

אזוי האט דער קעניג געצארנט אויף המן, דעם
שוואג, דעם מערדער, דעם רשע, און האט דער קעניגין
אסתר באוויליקט, וואס נאר ס'איז געווען איר בקשה.

און דאן האט דער קעניג באשלאסן אז מ'דארף
 זאל הייערן זיין האר איבער הארן און ער זאל די פעלקער
 -דאס יידישע פאלק אויך - פאררויטן פון אלע געפארן.
 אז האן דער ערשטער איז פון די געפארן, ניטא גאר
 קיין צווייפל ביי קיינעם, איז האט מען אים טאקע דעם
 ערשטן געהאנגען, מיט זיינע צען זינדלעך אינאיינעם.

דערנאך האט דער קעניג באפוילן צו טויטן אזוי
 גאר א רשע, א האן, האט האט פאר די יידן געשארפט
 זיך א מעסער, געגרייט זיך צו טאטן פארגאמען.

אזוי איז געקומען פאר יידן דערלייזונג - א סוף
 צו די שרעק און יסורים! און דאס איז געווען דעם
 פערצנטן אדר, דער טאג, האט מען פילערט איצט פורים.
 מען פראויעט איצט טענות לכבוד דעם אגדעקן,
 מען היילט זיך מיט פרוילעכע שפילן; מען שיקט זיך
 מתנות -- מען רופט דאס ילח-טנות, מען דריקט אים
 די שמחה-געפילן.

מען ליינט די מגילה פון אסתר און מ'דארף, האט
 זיי האבן דעמאלט פארשריבן, אויך אייביגן אגדעקן
 איז אס'די געשיכטע א פרויהייט-סימבאל אונז פאר
 בליבן...

